

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 1/05-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. januára 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. R. K., bytom B., zastúpeného advokátkou JUDr. V. D., B., ktorou namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 191/91, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. R. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 31. mája 2004 doručené podanie Ing. R. K., bytom B., (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. V. D., B., označené ako „*Sťažnosť vo veci porušovania základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní 7 C 191/91*“.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo Ing. R. K. podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 191/91 porušené bolo.

2. Ing. R. K. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200.000 Sk, ktoré mu je Okresný súd Bratislava II povinný zaplatiť v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Zároveň žiadal priznať mu aj náhradu trov konania.

Sťažovateľ uviedol, že vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 191/91 bol 28. apríla 2003 vynesený rozsudok, ktorý považoval za zmätočný, a preto proti nemu podal 6. júna 2003 odvolanie.

O odvolaní Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) právoplatne rozhodol rozsudkom 24. júna 2004, ktorý bol sťažovateľovi doručený 1. októbra 2004.

Ústavný súd každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti je jej zjavná neopodstatnenosť.

V rámci prípravy na predbežné prerokovanie sťažnosti ústavný súd požiadal okresný súd o informáciu o stave odvolacieho konania vo veci sp. zn. 7 C 191/91. Okresný súd predložil ústavnému súdu rozsudok krajského súdu z 24. júna 2004 č. k. 9 Co 300/03-232, 9 Co 301/03-232, 9 Co 302/03-232, z ktorého vyplýva, že rozsudok okresného súdu z 28. apríla 2003 bol v celom rozsahu potvrdený a jeho doručením nadobudol právoplatnosť. Vo veci sp. zn. 7 C 191/91 okresný súd už nemôže konať.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú.

Vyhlásením rozsudku vo veci samej (28. apríla 2003) a jeho doručením (a úkonmi, ktoré musel okresný súd vykonať v spojitosti s podaním odvolania podľa § 209 a § 210 Občianskeho súdneho poriadku) okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľa. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd nemohol vykonávať, a preto bolo treba vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila rozhodnutím vo veci samej pred podaním sťažnosti ústavnému súdu za predpokladu, že toto rozhodnutie je aj konečným rozhodnutím vo veci samej aj napriek podanému odvolaniu a vykonaniu riadneho opravného konania.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti (31. mája 2004) už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne prietahy v ňom. Tento stav veci viedol ústavný súd k záveru, že sťažnosť, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd odmietol už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, napríklad aj IV. ÚS 219/03).

Ústavný súd v tejto spojitosti podotýka, že proti porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa sťažovateľ mohol brániť (do vynesenia rozsudku okresným súdom) podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. januára 2005